

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Dany Černé a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **R. H.**, bytem P. 3, V. N. 869/7, zastoupen JUDr. Milanem Jungrem, advokátem se sídlem Praha 4, Přechodní 1600/11, proti žalovanému: **Policejní prezidium, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.3.2010, č.j. PPR-5574-3/ČJ-2010-0099US,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Policejního prezidia, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, ze dne 11.3.2010, č.j. PPR-5574-3/ČJ-2010-0099US, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Milana Jungra, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.3.2010, č.j. PPR-5574-3/ČJ-2010-0099US (dále též napadené rozhodnutí), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, ze dne 27.1.2010, č.j. KRPA-55546/ČJ-2009-0013IX, jímž bylo podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů (dále též zákon č. 119/2002 Sb.) rozhodnuto o odnětí zbrojního průkazu č. AL 134 548 pro skupinu A, B, D, E s dobou platnosti do 10.11.2003 žalobci, neboť přestal splňovat podmínku spolehlivosti podle ustanovení § 23 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona, a kterým bylo toto rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě namítl, že se žalovaný správně nevypořádal s námitkami uvedenými v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ve kterém žalobce namítal, že podmínku spolehlivosti nesplňuje jen ten, kdo pro vnitřní pořádek a bezpečnost představuje vážné nebezpečí, a že nelze paušálně konstatovat, že tuto podmínku automaticky nesplňuje ten, kdo byl v posledních třech letech pravomocně uznán vinným ze spáchání více než jednoho přestupku. Tato otázka nebyla v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně řádně odůvodněna.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se v napadeném rozhodnutí s námitkami žalobce vypořádal dostatečně a srozumitelně. Ze srovnání dikce ustanovení § 23 zákona č. 119/2003 Sb. před a po novelizaci je dle názoru žalovaného zřejmé, že novelizací došlo k zařazení přestupků na úseku zbraní a střeliva a na úseku používání výbušnin, původně uvedených samostatně pod písmenem b), pod písmeno c) mezi ostatní přestupky vybraných úseků. Na základě této změny došlo k vložení slova vážné před slovo nebezpečí, a to jako zřejmý následek uvedeného zařazení nových úseků přestupků pod písmeno c). Z dikce důvodové zprávy k § 23 zákona o zbraních je zřetelná snaha o vymezení spolehlivosti ve vztahu k ochraně života, zdraví, majetkových a jiných práv osob a dále tam, kde je přítomen veřejný zájem. Tento požadavek koresponduje s vyjmenovanými úseky přestupků uvedenými v § 21 odst. 3 písm. c) zákona. Dle názoru žalovaného je zjevnou snahou žalobce vytvořit takový stav pro držitele zbrojního průkazu, který by v případě vyslovení viny za spáchání více přestupků na úsecích vyjmenovaných v § 23 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, vyžadoval opětovné posuzování jednání, kterým byly přestupky spáchány. Držitel zbrojního průkazu si musí být vědom své odpovědnosti za své jednání a zejména je nutné sdělit neozbrojené veřejnosti, že vysoké nároky na právně předvídatelné jednání držitele zbrojního průkazu jsou vymahatelné cestou odnětí zbrojního průkazu. Odnětí, které nebude mít charakter nekonečného řízení o posuzování obligatorního znaku objektivní stránky skutkové podstaty přestupku, který byl již jednou posouzen v průběhu přestupkového řízení. Ze všech uvedených důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 2.12.2009 oznámil správní orgán prvního stupně zahájení správního řízení ve věci odnětí zbrojního průkazu dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb. pro nesplnění podmínky spolehlivosti držitele zbrojního průkazu dle ustanovení § 23 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona. Toto oznámení bylo žalobci doručeno dne 18.12.2009.

Podkladem pro zahájení správního řízení ve věci odnětí zbrojního průkazu byl příkaz vydaný Městským úřadem Příbram dne 13.7.2009, sp.zn. MeUPB-35496/2009/3, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 76 odst. 4 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb., a dále záznam Městského úřadu Příbram ze dne 6.5.2009 sp.zn. MeUPB-10717/2009, ze kterého vyplývá, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Věc byla vyřešena v souladu s ustanovením § 84 až § 86 zákona o přestupcích v blokovém řízení pokutou na místě zaplacenou ve výši 1.000,- Kč. Uvedený příkaz a záznam o podání vysvětlení jsou součástí spisového materiálu.

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, jako správní orgán prvního stupně vydal dne

27.1.2010 pod č.j. KRPA-5546/ČJ-2009-0013IX rozhodnutí, kterým žalobci odňal zbrojný průkaz č. AL 134 548 platný pro skupiny A, B, D, E s platností do 10.11.2013, a to dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb. proto, že žalobce přestal splňovat podmínku spolehlivosti podle § 23 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že podkladem pro vydání rozhodnutí byl příkaz vydaný Městským úřadem Příbram ze dne 13.7.2009, sp.zn. MeUPB-35496/2009/3, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 76 odst. 4 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb., a záznam o podání vysvětlení vypracovaný týmž úřadem dne 6.5.2009 pod sp.zn. MeUPB 1071/2009, z něhož vyplývá, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a věc byla vyřešena dle ustanovení § 84 až § 86 tohoto zákona v blokovém řízení pokutou na místě zaplacenou ve výši 1000,- Kč. S ohledem na tyto skutečnosti dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že žalobce nesplňuje podmínku spolehlivosti držitele zbrojního průkazu dle ustanovení § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb., kdy za spolehlivého podle tohoto zákona se nepovažuje ten, kdo pro vnitřní pořádek a bezpečnost představuje vážné nebezpečí svým jednáním, za které byl v posledních třech letech pravomocně uznán vinným ze spáchání více než jednoho přestupku. V daném případě došlo ke spáchání dvou přestupků, a to na úseku zbraní a střeliva dle § 23 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 119/2002 Sb. a proti občanskému soužití dle § 23 odst. 1 písm. c) bod 6 tohoto zákona. Podmínky pro odnětí zbrojního průkazu dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona tak byly v daném případě splněny.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 11.3.2010, č.j. PPR-5574-3/ČJ-2010-0099US, jímž bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapituloval průběh správního řízení a vyjádřil se k odvolacím námitkám. Poukázal na znění ustanovení § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb. a konstatoval, že existuje návaznost mezi jednáním, které představuje vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost, a pravomocným uznáním viny za spáchání přestupku proti zájmům vyjmenovaným podle jednotlivých úseků. Dle žalovaného použitý výraz vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost není ekvivalentem pojmu přestupku uvedeného v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. Po pravomocném vyslovení viny za spáchání přestupku na úsecích vyjmenovaných v § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb. nelze izolovaně posuzovat jednání ve vztahu k zákonu o zbraních a z takto vytvořené vazby dovozovat vážnost nebezpečí pro veřejný pořádek a bezpečnost. Uzavřeným výčtem 8 úseků vyjmenovaných v § 23 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona, které byly vybrány z celkového počtu přestupků uvedených v právních normách platných a účinných na území ČR, vymezil zákonodárce jen ty skutkové podstaty přestupků, u kterých pravomocné vyslovení viny představuje vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost. Tyto přestupky lze spáchat jednáním, které vymezují skutkové podstaty jednotlivých přestupků. Nižší společenská nebezpečnost (škodlivost) přestupku je tu vyjádřena požadavkem „více než jednoho přestupku“. Žalovaný považuje za prokázané, že vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost je spatřováno výhradně v pravomocném uznání viny za spáchání přestupku na některém z úseků vyjmenovaných v § 23 odst. 1 písm. c) zákona s tím, že toto pravomocné uznání viny v sobě konzumuje i posouzení všech znaků přestupkového jednání věcně a místně příslušným správním orgánem. Žalovaný dále poukázal na změnu ustanovení § 23 zákona č. 119/2002 Sb. provedenou zákonem č. 484/2008 Sb., kterou v písmenu c) byly přidány přestupky na úseku zbraní a střeliva a na úseku používání výbušnin. Dále bylo mezi slova představuje nebezpečí vloženo slovo vážné jako zřejmý důsledek přidání nových skutkových podstat přestupků na úseku zbraní a střeliva a na úseku používání výbušnin. Žalovaný dále uvedl, že v případě řízení o bezúhonnosti podle § 22 nebo spolehlivosti podle §

23 odst. 1 písm. a) a c) a odst. 2 zákona č. 119/2002 Sb. jsou podmínky pro jejich ztrátu vymezeny zcela exaktně a k použití správní úvahy, jak ji chápe teorie správního práva, není správní orgán zmocněn. Opačný postup je stanoven při posuzování skutkového stavu podle § 23 odst. 1 písm. b) uvedeného zákona, kdy je správní orgán zmocněn ke správní úvaze ve vztahu k prokazatelnosti nadměrného požívání alkoholických nápojů nebo k prokazatelnosti používání návykové látky. Přiznaná možnost legálního nabývání vlastnictví a nakládání se zbraní je regulována cestou možného omezení nebo i odnětí této možnosti v přímé souvislosti s vnějším projevem vůle držitele zbrojního průkazu v oblasti společenských vztahů, regulovaných správním trestáním. Závěrem pak žalovaný uvedl, že v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu bylo správní rozhodnutí prvního stupně řádně odůvodněno konstatováním existence pravomocného vyslovení viny za spáchání dvou přestupků na úsecích vyjmenovaných v § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.r.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.), a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb. příslušný útvar policie rozhodne o odnětí zbrojního průkazu, jestliže držitel zbrojního průkazu přestal splňovat podmínky bezúhonnosti podle § 22 nebo spolehlivosti podle § 23.

Podle ustanovení § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb. za spolehlivého podle tohoto zákona se nepovažuje ten, kdo pro vnitřní pořádek a bezpečnost představuje vážné nebezpečí svým jednáním, za které byl v posledních třech letech pravomocně uznán vinným ze spáchání více než jednoho přestupku

1. na úseku zbraní a střeliva.
2. na úseku používání výbušnin.
3. na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi.
4. na úseku obrany České republiky.
5. proti veřejnému pořádku.
6. proti občanskému soužití.
7. proti majetku nebo
8. na úseku zemědělství, myslivosti a rybářství tím, že úmyslně neoprávněně zasáhl do výkonu práva myslivosti nebo do výkonu rybářského práva anebo úmyslně lovil zvěř nebo chytil ryby v době hájení.

Žalobce v podané žalobě namítal, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nesprávně a nedostatečně vypořádal s jeho odvolací námitkou, že podmínku spolehlivosti nesplňuje jen ten, kdo pro vnitřní pořádek a bezpečnost představuje vážné nebezpečí a že nelze paušálně konstatovat, že tuto podmínku automaticky nesplňuje ten, kdo byl v posledních třech letech pravomocně uznán vinným ze spáchání více než jednoho přestupku, aniž by tato skutečnost byla v rozhodnutí správního orgánu řádně odůvodněna.

Městský soud v Praze při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel z nesporně zjištěného skutkového stavu, ze kterého vyplývá, že v době rozhodování správního orgánu byl žalobce v posledních třech letech pravomocně uznán vinným ze spáchání více než jednoho přestupku, a to na úseku zbraní a střeliva a proti občanskému soužití. K tomuto skutkovému zjištění správní orgán dospěl dostatečným dokazováním, když z rozhodnutí

Městského úřadu Příbram ze dne 13.7.2009, sp.zn. MeUPB-35496/2009/3, zjistil, že žalobce byl uznán vinným přestupkem podle ustanovení § 76a odst. 4 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb., když toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 13.8.2009, a ze záznamu o podání vysvětlení vypracovaného týmž úřadem dne 6.5.2009 dále zjistil, že byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kdy věc byla vyřešena v souladu s ustanovením § 84 - § 86 zákona o přestupcích v blokovém řízení pokutou na místě zaplacenou ve výši 100,- Kč.

Na základě žalobní námitky soud řešil otázku, zda na straně žalobce došlo k naplnění zákonných požadavků plynoucích z ustanovení § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb., za kterých dochází ke ztrátě spolehlivosti fyzické osoby. Městský soud při posuzování této sporné právní otázky vycházel z dikce ustanovení § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb. a dospěl k závěru, že toto zákonné ustanovení neposkytuje oporu právnímu názoru žalovaného, že ke ztrátě spolehlivosti fyzické osoby postačí, aby fyzická osoba byla v posledních třech letech pravomocně uznána vinnou ze spáchání více než jednoho přestupku na některém z úseků vyjmenovaných v uvedeném ustanovení s tím, že skutková podstata takto definovaných přestupků na konkrétním úseku již sama v sobě konzumuje naplnění další zákonné podmínky spočívající v tom, že držitel zbrojního průkazu současně svým jednáním představuje vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost. Dle názoru Městského soudu v Praze by tento vyslovený právní názor žalovaného mohl nalézt oporu v právní normě, pokud by ustanovení § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb. obsahovalo formulaci, že za spolehlivého se podle tohoto zákona nepovažuje ten, kdo byl v posledních třech letech pravomocně uznán vinným ze spáchání více než jednoho přestupku. Obdobná právní úprava platila v zákoně o zbraních a střelivu do 31.1.2009, byla však nahrazena současnou právní úpravou, podle které za spolehlivého podle tohoto zákona se nepovažuje ten, kdo pro vnitřní pořádek a bezpečnost představuje vážné nebezpečí svým jednáním, za které byl v posledních třech letech pravomocně uznán vinným ze spáchání více než jednoho přestupku spáchaného na vyjmenovaných úsecích. Ztrátu spolehlivosti fyzické osoby tak zákon spojuje s další podmínkou, že fyzická osoba svým jednáním, pro které byla uznána vinnou ze spáchání definovaného přestupku, představuje vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost.

Zákon o zbraních a střelivu ztrátu spolehlivosti fyzické osoby definuje jako jeden z právních důvodů, pro který příslušný útvar policie rozhodne o odnětí zbrojního průkazu, a ustanovení § 23 tohoto zákona definující podmínky, za kterých dochází ke ztrátě spolehlivosti fyzické osoby, je nezbytné vykládat i v návaznosti na ustanovení § 27 téhož zákona stanovující podmínky pro odnětí zbrojního průkazu. Právní názor zaujatý žalovaným by přinášel právní důsledky, kdy ztrátu spolehlivosti fyzické osoby a tím naplnění podmínky pro odnětí zbrojního průkazu této fyzické osobě by přinášelo pravomocné uznání viny ze spáchání více než jednoho přestupku na vyjmenovaných úsecích. Vznik této situace eliminuje dikce písmene c) § 23 odst. 1 uvedeného zákona, která stanoví požadavek, aby jednání fyzické osoby, která byla uznána vinnou za spáchání více než jednoho přestupku v posledních třech letech na vybraných úsecích, představovalo vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost. Toto návětí dopadá na všechny osoby, které v posledních třech letech byly uznány vinnými ze spáchání více než jednoho přestupku na některém z 8 vyjmenovaných úseků, a nikoli jen na úseku zbraní a střeliva a na úseku používání výbušnin, kde právní názor žalovaného by mohl vzhledem ke stupni nebezpečnosti přestupkového jednání nalézt největšího opodstatnění. Je na správním orgánu, aby vyložil neurčitý právní pojem vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost a vyhodnotil, zda tento neurčitý právní pojem je naplněn. Žalovaný se však v projednávané věci spokojil pouze s prokázáním skutečnosti, že žalobce byl v posledních třech letech pravomocně uznán vinným ze spáchání více než

jednoho přestupku na úseku zbraní a střeliva a proti občanskému soužití. Ostatní podmínky, které je nezbytné současně hodnotit a které zakládají ztrátu spolehlivosti fyzické osoby, žalovaný správní orgán pominul a ustanovení § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb. aplikoval v rozporu se zákonem.

Z důvodů shora uvedených soud postupoval podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náhradu nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč a dále náklady odměny zástupce žalobce JUDr. Milana Jungra, advokáta, a jeho hotové výdaje. Mimosmluvní odměna činí 4.200,- Kč za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby) podle ustanovení § 7, § 9 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, a dvakrát režijní paušál po 300,- Kč za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celková výše nákladů řízení žalobce tedy činí částku 6.800,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. října 2014

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová